

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/27/2018
Identifikačné číslo spisu: 7211205981
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7211205981.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BENESTRA, s. r. o., so sídlom Einsteinova 24, Bratislava, IČO: 46 303 502, zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova č. 14, Bratislava proti žalovanému: Roland Schwartz - Roltech, miesto podnikania Horská 7, Moldava nad Bodvou, IČO: 43 176 712, právne zastúpenému JUDr. Matúšom Hribom, advokátom so sídlom Na Hradbách 5, Bardejov, o zaplatenie 1 350,92 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 35Cb/80/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4Cob/35/2017-389 zo 17. augusta 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4Cob/35/2017-389 zo 17. augusta 2017, v časti, v ktorej potvrdil výrok rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k. 35Cb/80/2011-366 z 05. decembra 2016 o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi denný úrok z omeškania vo výške 0,05% zo sumy 1 350,92 eur od 16. novembra 2009 do zaplatenia z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia v r a c i a Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

II. Vo zvyšnej časti dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) svojim (v poradí druhým) rozsudkom, č. k. 35Cb/80/2011-366 z 05. decembra 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 350,92 eur s 0,05% denným úrokom z omeškania od 16. novembra 2009 do zaplatenia. Súčasne rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu spoločnosť eTel Slovensko, s. r. o. a žalovaný uzavreli dňa 07. decembra 2006 Zmluvu o pripojení č. 06-101-07924 (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytovanie verejných telekomunikačných služieb paketového prenosu hlasu verejnou dátovou sieťou, internetového pripojenia

a dátového spojenia. Súčasťou Zmluvy boli aj Všeobecné podmienky poskytovania verejnej elektronickej komunikačnej služby - verejnej telefónnej služby GTS Slovakia, a. s. Zmluvné strany uzavreli dňa 03. decembra 2009 Dohodu o uznaní záväzku a Uznanie záväzku (ďalej len „Dohodu“), v ktorej žalovaný uznal svoj splatný záväzok vo výške 6 754,60 eur, ktorý vznikol z poskytovania elektronických komunikačných služieb dodávateľom. Z uznanej sumy neuhradil 1 350,92 eur, t. j. faktúru č. 20908300 za obdobie od 01. októbra 2009

do 31. októbra 2009, splatnú 15. novembra 2009. Súd prvej inštancie skonštatoval dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku a v rámci posudzovania obrany žalovaného, spočívajúcej v tvrdení, že na strane žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu (resp. spôsobeniu škody) tým, že neoprávnene zadržoval anténu žalovaného, poukázal na to, že žalovaný v tomto smere neoznačil a nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že žalobca získal

a má vo svojej držbe anténu. Táto skutočnosť nevyplývala ani z oznámení VSD, a. s., VSE,

a. s. a Energotelu, a. s. Dôkazy predložené žalovaným sa týkali len nadobudnutia vlastníctva a ceny antény. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný nepreukázal, že by žalobca porušil vo vzťahu k anténe zmluvnú alebo zákonnú povinnosť, z ktorej by vyplývala jeho viazanosť

na náhradu škody žalovanému, preto neprichádza do úvahy ani posúdenie konania žalobcu z hľadiska ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka. Z týchto dôvodov považoval započítaciu námietku žalovaného za nedôvodnú, a preto zaviazal žalovaného na úhradu istiny s úrokom vyplývajúcim z čl. 12 bodu 12.3 Všeobecných podmienok. Úroky z omeškania priznal žalobcovi odo dňa nasledujúceho po splatnosti spornej faktúry do zaplatenia.

3. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie. Žalovaný vytýkal súdu

prvej inštancie, že nedostatočne zistil skutkový stav veci, pričom nepostupoval podľa zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, ktorý mu uložil zistiť, na základe akej dohody

bol oprávnený žalobca umiestniť anténu v objekte trafostanice VSE. Žalovaný tvrdil,

že vyvinul procesnú aktivitu za účelom naplnenia záverov uznesenia odvolacieho súdu a označil všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy na preukázanie zmluvného vzťahu, ktorý bol základom pre umiestnenie antény. Uviedol, že písomným podaním zo dňa 14. 03. 2016 označil nasledujúce dôkazy: zmluvu medzi spoločnosťou BENNITON, s. r. o. (predtým Binarynet,

s. r. o.) a dodávateľom internetových služieb, zmluvy medzi žalobcom a VSD, a. s.

ako vlastníkom budovy trafostanice Budulov a medzi VSD, a. s. a dodávateľom spoločnosti BENNITON, s. r. o. vo vzťahu k prenájmu priestorov na umiestnenie rozvádzača a antén

na streche budovy, výsluch vrátnikov trafostanice Budulov, písomné vyjadrenie žalobcu a VSD, a. s., akým spôsobom bolo zabezpečené napájanie antén elektrickou energiou a ktorý subjekt vykonával úhrady. Žalovaný v odvolaní zdôraznil, že žiaden z týchto dôkazov nebol vykonaný a v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nie sú uvedené dôvody, pre ktoré

sa tak nestalo. Zároveň namietal, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi 0,05% denný úrok z omeškania tak, ako bol uplatnený v žalobe, napriek tomu, že z bodu 4. Dohody vyplýva,

že strany si dojednali úrok z omeškania podľa predpisov občianskeho práva, čo je rádovo o polovicu nižšie. Nakoľko bola Dohoda účastníkmi podpísaná neskôr ako Zmluva (vrátane všeobecných obchodných podmienok), táto zrušila skoršie dojednanie strán sporu ohľadne výšky úroku z omeškania a žalobca tak nemá nárok na úrok z omeškania podľa všeobecných obchodných podmienok.

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom, č. k. 4Cob/35/2017-389 zo 17. augusta 2017 a zaviazal ho na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. Vo svojom (v poradí druhom) rozhodnutí uviedol, že povinnosťou strán sporu je označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak len súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutkového stavu, ich nevykonanie však v rozhodnutí odôvodní. Odvolací súd dospel k záveru,

že nevykonanie žalovaným označených dôkazov nevyplýva na vecnú správnosť napadnutého rozsudku a ich vykonanie nie je spôsobilé viesť k priaznivému výsledku tohto konania

pre žalovaného. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný v spore neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalobca vo vzťahu k anténe vo vlastníctve žalovaného porušil zmluvnú

povinnosť, z ktorej by vyplývala jeho zodpovednosť za spôsobenú škodu.

Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že žalovaný nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by žalobca nejakým spôsobom anténu žalovaného získal a mal ju v držbe. Vo vzťahu k priznaným úrokom z omeškania odvolací súd uviedol, že v súlade so všeobecnými podmienkami zmluvy si žalobca uplatnil proti žalovanému okrem nároku na zaplatenie ceny poskytnutých služieb aj nárok na úroky z omeškania v dohodnutej výške odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry do zaplatenia. Žalovaný výšku žalobcom uplatňovaných úrokov z omeškania v konaní pred súdom prvej inštancie nenamietal, výhrady vzniesol až v odvolacom konaní, keď s poukazom na Dohodu tvrdil, že si v nej strany dohodli výšku úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov. Predpokladom uplatnenia novôt v odvolacom konaní je existencia dôvodov uvedených v § 366 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“), ktoré v tomto prípade žalovaný ani netvrdil, odvolací súd na túto námietku žalovaného preto nemohol prihliadať.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. a v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako i súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. odôvodnil tým, že odvolací súd porušil v závažnej miere procesné práva žalovaného, predovšetkým právo na riadne odôvodnenie rozsudku, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že písomným podaním zo dňa 14. 03. 2016 označil konkrétne dôkazy (za účelom naplnenia záverov uznesenia odvolacieho súdu), pričom žiaden z navrhovaných dôkazov nebol vykonaný a v odôvodnení rozsudku absentuje uvedenie dôvodu takéhoto postupu. Odvolací súd sa síce snažil tieto nedostatky vyargumentovať, avšak v rozpore so svojim prvotným rozhodnutím, čo je podľa žalovaného chaotické konanie porušujúce spravodlivý proces v neprospech žalovaného, nakoľko je nemysliteľné, aby odvolací súd jedným rozhodnutím dal žalovanému priestor na preukázanie svojho nároku a následným rozsudkom uvedené znehoval. Absencia vysvetlenia nevykonania dôkazov zakladá dôvod zmätočnosti v podobe nepreskúmateľnosti oboch napadnutých rozsudkov, nakoľko porušenie princípu rovnosti strán sporu je takej intenzity, že porušuje právo žalovaného na spravodlivý proces, a to za situácie, keď odvolací súd nijako nesankcionoval postup prvoinštančného súdu v priamom rozpore s jeho predchádzajúcim záväzným právnym názorom. Námietka nesprávneho postupu žalobcu pri započítaní platieb dosiaľ nebola predmetom relevantného posudzovania, či zákonom predpokladaného odôvodnenia, tak prvoinštančného či odvolacieho súdu a prvá zmienka v tomto smere vyplýva až z odôvodnenia druhého rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci. Vo vzťahu k odmietnutiu námietky žalovaného týkajúcej sa výšky priznaného úroku z omeškania, s poukazom na novoty v odvolacom konaní, žalovaný uviedol, že predmetná námietka bola uplatnená už v prvom odvolaní vo veci samej zo dňa 14. 05. 2013, ktoré prinieslo zrušenie napadnutého rozsudku, a teda odvolací súd podľa jeho názoru hrubo porušil procesné práva žalovaného, ak sa touto námietkou odmietol zaoberať, nakoľko sa o žiadne novoty v odvolacom konaní nemohlo jednať. K tomu uviedol, že námietku ohľadne započítania plnenia žalovaného odvolací súd pod novoty v odvolacom konaní, na rozdiel od námietky týkajúcej sa príslušenstva, nezaradil, hoci medzi týmito otázkami z hľadiska tzv. novôt nie je žiaden rozdiel.

6. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že dovolanie má vadu v označení rozhodnutia, proti ktorému má smerovať, v označení procesných strán a v dovolaní žalovaným uvádzané argumenty už boli konajúcimi súdmi správne vyhodnotené ako chybné a zo strany dovolateľa za nepreukázané. Žalobca navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie odmietol, resp. zamietol.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) zistil, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, ktorá je zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je v časti dôvodné a vo zvyšnej časti je potrebné jeho dovolanie odmietnuť. Dovolanie zároveň spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle § 428 C. s. p.

8. Žalovaný v danom prípade vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu, sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/141/2017 z 30. augusta 2018). Žalovaný v dovolaní namieta, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne a nesprávne vyhodnotil námietku žalovaného vo vzťahu k príslušenstvu žalovanej istiny ako neprípustnú novotu v odvolacom konaní.

11. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté - jeden celok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

12. Žalovaný v dovolaní namieta vady súvisiace s dokazovaním, pričom za porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces považoval skutočnosť, že žiaden z ním navrhovaných dôkazov nebol vykonaný a zároveň i absenciu vysvetlenia ich nevykonania. K uvedenému je potrebné uviesť, že dokazovanie je časť civilného sporového konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci (por. § 187 ods. 1, 2 C. s. p.). Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom spore nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu

na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 C. s. p.) a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ C. s. p., lebo týmto postupom súd neznenožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je spôsobilé založiť ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, pretože do obsahu práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

13. Vo vzťahu k namietanej absencii vysvetlenia nevykonania dôkazov a námietke nesprávneho zápočtu platieb dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd zdôvodnil nevykonanie žalovaným označených dôkazov vo svojom rozhodnutí v bode 13 a v bode 24 sa venoval práve započítavaniu platieb žalobcom. Ako bolo už vyššie uvedené, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu tvorí spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie jeden celok, preto nemožno konštatovať, že by sa v predmetnej veci konajúce súdy uvedenými námietkami žalovaného nezaoberali. V tomto smere preto nie je možné konštatovať existenciu vady zmätočnosti uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

14. Dovolací súd sa ďalej zaoberal námietkou neexistencie novôt v odvolacom konaní, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata uvedenej námietky spočívala v skutočnosti, že odvolací súd mal neprávne posúdiť žalovaným namietanú výšku žalobcom uplatňovaných úrokov z omeškania, ako prvý krát uplatnenú až v predmetnom (v poradí druhom) odvolacom konaní. Žalovaný však konkrétnu námietku uplatnil už v prvom odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej zo dňa 15. mája 2013 (čl. 196), ktoré prinieslo zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vo svojom v poradí druhom rozsudku nezohľadnil žalovaným uvedenú námietku a opätovne vo veci rozhodol rovnakým spôsobom, bez akéhokoľvek zdôvodnenia takéhoto postupu, čím v podstate odignoroval predmetnú námietku žalovaného. Následne odvolací súd toto pochybenie súdu prvej inštancie prehľbil konštatovaním, že opätovne vznesená námietka žalovaného, v poradí v druhom jeho odvolaní, je novotou v odvolacom konaní, ktorá je neprípustná. Námietka uvedená stranou sporu v odvolaní podanom za účinnosti právnej úpravy zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“), ktorú odvolací súd vo svojom rozhodnutí neodmietol s poukazom na ustanovenie § 205a O. s. p., po následnom zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie, je relevantným argumentom predneseným v priebehu sporu, s ktorým sa následne súd prvej inštancie vo svojom (v poradí druhom) rozhodnutí musí vysporiadať. Ak tak neurobí, tento nedostatok po jeho opätovnom namietaní zo strany žalovaného by mal napraviť odvolací súd. Pokiaľ tak odvolací súd neurobí a naopak, túto opätovne vznesenú námietku žalovaného označí za novotu v prebiehajúcom spore, svojím postupom tak, nerešpektujúc zákaz denegatio iustitiae, znemožní strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, pretože sa bezdôvodne odmietne zaoberať relevantne vznesenou námietkou v priebehu konania, ktorej vyhodnotenie môže v konečnom dôsledku priniesť strane sporu celkový či aspoň čiastočný úspech. Zároveň jej tak aj (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov.

15. Dovolací súd tak konštatuje, že konanie, v časti týkajúcej sa príslušenstva žalovanej istiny, je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou jednak v nerešpektovaní zákazu denegatio iustitiae a súčasne i z nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom uvedené pochybenie je takej intenzity, že zakladá prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania žalovaného v prejednávanej veci v predmetnej časti.

16. Vzhľadom k tomu, že konanie pred odvolacím súdom bolo poznačené existenciou vady zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil v časti týkajúcej sa príslušenstva istiny (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie

konanie (§ 450 C. s. p.). Vo zvyšnej časti prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nevyplýva (body 12 a 13).
Najvyšší súd preto jeho dovolanie vo zvyšnej časti odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

17. V ďalšom konaní bude odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C. s. p.).

18. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.